

Armáda Baránkova

Trinásta kapitola opisuje ako moc šeliem prerástla do globálnych rozmerov. Všetci sú nútení klaňať sa šelme z mora. Kto sa nepokloní jej obrazu, bude zabitý. Na toho, kto neprijme jej znamenie, dopadnú ekonomické sankcie. A tak pre čitateľa povstáva otázka: „Obstojí vôbec niekto?“ Štrnásť kapitola dáva odpoveď na túto nevyslovenú otázku a tiež podáva opis tých, ktorí sa pred ňou nesklonia.

„A videl som a hľa, Baránok stál na vrchu Sione a s ním sto štyridsaťštyri tisíc takých, ktorí majú jeho meno a meno jeho Otca napísané na svojich čelách. A počul som hlas z neba jako hukot mnohých vôd a jako zvuk veľkého hromu a hlas, ktorý som počul, bol ako hlas harfeníkov, hrajúcich na svojich harfách.” (Zj 14,1-2)

Baránok stojí na mieste, kde stál Jeruzalemský chrám symbolizujúci miesto Božieho prebývania. Baránok teda stojí v Božej prítomnosti, do ktorej pritiahol i 144 000. V dejinách ne-jedenkrát prišiel čas, kedy sa Božia cirkev, ako porazená armáda, brodí v krvi a kresťania sa stávajú mučeníkmi a trpiteľmi, ale to nie je ich konečný údel. Ten spočíva po boku Baránka, v prítomnosti Otca. Tento pohľad ich, aj nás, má posilniť, pretože udalosti na zemi pokračujú a budú plné krviprelievania.

Na svojich čelách majú „**jeho meno a meno jeho Otca**“. Sú teda Božím vlastníctvom. Boh zmenil ich myslenie a teda aj ich činy. Svojim životom dokonale odzrkadľujú Boží charakter.

Ján počuje hlas, ktorý prehluší všetky ostatné – i hlas a výzvy šelmy. Aj keď je tento hlas charakterizovaný prírodnými živlami, nie je neorganizovaným hlukom, ale pripomína hlas „**harfeníkov, hrajúcich na svojich harfách**“. Jedná sa o hebrejský kinnór, ktorý sa používa ako bohoslužobný nástroj na oslavu Hospodina. Boží hlas teda znie oslavne, vyháňa strach, je posilnením pre veriacich.

Pán do našich životov neprehovára hlasno ako hrom len vtedy, keď chce aby sa nám roztriasli kolená, ale i vtedy keď nám chce jasne povedať, že sa nemáme čoho báť.

„A spievali jako novú pieseň pred trónom a pred štyrmi živými bytosťami a pred starcami. A nikto sa nemohol naučiť pieseň iba tých sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí sú kúpení zo zeme.” (Zj 14,3)

Ako reakcia na Boží hlas zaznieva nová pieseň. Tá je podľa vzoru SZ piesňou víťaznou.

„Spievajte Hospodinovi novú pieseň, jeho chválu od konca zeme, tí, ktorí zostupujú na more, i jeho náplň, ostrovy aj ich obyvatelia!...Hospodin vyjde jako hrdina, jako muž boja zobudí svoju horlivosť; bude kričať, áno, revať, vrhne sa na svojich nepriateľov.” (Iz 42,10.13)

Cirkev ako Božia armáda oslavuje víťazstvo nad antikristom, i keď sa naplní až na konci vekov, kedy budú šelmy zničené. Ale víťazstvo je tak isté, že sa oslavuje už teraz.

„To sú tí, ktorí sa nepoškrvnili so ženami, lebo sú panenci. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide; toto sú kúpení z ľudí, prvotinou Bohu a Baránkovi, a v ich ústach nebola nájdenná lešť, lebo sú bezvadní pred trónom Božím.” (Zj 14,4-5)

Sú Ježišom „vykúpení“. Vykupovali sa otroci z moci svojho Pána. Kristus ich vykúpil z otroctva hriechu, spod kliatby zákona tak, že sám niesol túto kliatbu na svojom tele i so všetkými jej dôsledkami.

„Kristus nás vykúpil spod zlorečenia zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečenstvom.”
(Gal 3,13)

Avšak vykúpenie neznamená morálnu slobodu. Vykúpený človek má byť obetovaný Bohu ako „prvotina“. Prvotina bola obeť z prvej úrody. Bola teda Bohu zasvätená, preňho oddelená. 144 000 sú teda nie len príslubom vzkriesenia všetkých spravodlivých od Adama, nie sú len vykúpení z úrody sveta, ale sú taktiež dôkazom odovzdania sa Bohu. K takémuto odovzdaniu vyzýval už apoštol Pavol (Rm 12,1-2).

Ich morálny opis je doložením toho, nakoľko dokáže Boh zmeniť celého človeka, t. j. jeho myslenie, skutky, túžby...Otázkou však zostáva, či človek vôbec po takejto zmene túži.